

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
Fora de Palma » 2 1/2 »
Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (carré des Call n.º 10). 1 pesseta a conte de 16 números.

SES PESCADES.

v.

Aquesta, y no pus.

Ja qu'hem parlat de ses de Don Anfós y del seño Pagell, seria fé parts y quarts si no'n tayassem un escapoló de ses de Mèstre Mabre.

Aquest hòmo es un sabateró d'aquells passats per aygordent (com diria en Pau de la Pau,) que tota sa setmana enceròla y atacona de sol a sol, sense contá ses vetlades; però en vení es diumenge, axò sí, ningú l'atura a dins Ciutat, ni a tirs.

A les tres de sa dematinada, es *sareno* avisat des vespre abans li pega quatre tòchs a sa pòrta. Totduna sénten un canell qui lladra, un infant qui ploriña, oló de sofre d'un misto de lleña qu'han encès, y sa tossina escardada d'es sabateró que fa lo que pòt per arrancá sa fleuma y fé sa *verinada*.

Amb so llum de cruyes qu'es ble li penja massa y fa faró, tresca per dins sa cuyneta, paupa demunt ets escudellés, y remuga desyare, en no trobá lo que cerca.

Afica dins sa panera sa pasta d'arençada, sa farina y es pòt de sa pasteta, mitja clòsca de coco, sa *castaña*, un cantonet de formatge y uu tascó grós de pa moreno. Despenja sa caña y es salabre, visura ets ams, es plom, es pel y es suret, hey passa s'ansa de sa panera, s'ho pòsa en es coll quant surt en es carré, ròda sa clau y la tira devall sa pòrta, y ja's partit, despues d'haverse atesada bé sa veta de ses espardeñes.

Sa dòna el crida de dins es llit, y el fa torná arrera.

—¡Quietano! oh Quietano! (Es sabateró ha nòm Quietano. Es *Mèstre Mabre* es de mal nòm).

—¿Que tens?

—A can Sidoró t'esperarém horabaxa: no't torbes: no véngues de nit, ¿heu sents?

—Bòno.

—Mira, no vengues es pex, ni'l barates amb tabach, ja t'en tendré jò.

—Bòno.

—Escolta: ja durás pilòtes, si vas a s'Arenal, y una sipia p'en Tomeuet per fé un barco.

—Bòno.

S'en va; surt per sa pòrta de Sant Antoni, fa una estació a ses Enramades *per matá es cuch*, y pren amb la fresca es camí des Molina.

A can Sidoró fa sa *segona estació*, beu un café, y compra un cèntim de mistos de pelleta.

Es sol sortint ja'l tròba en es Carnatje; amb quatre bots es a s'Arenal, y abans de tria sa pesquera, no's descuyda d'aná a omplí sa castaña a sa taverna de sa Torre rodona.

Arriba a sa vorera de má: camina mirant es fons, s'atura, torna camina y torna aturarse, fins que tròba *puesto* que li agrada, y s'hi assèu.

Ell no's tot sol. Ensá y enllá, per aquelles tenassés y dins aquella recalada ahont acaba s'arena y comensa es roquissá, hey veuen altres cañes que d'en tant en tant puján y devallan. Fa una gran diada, y no li mancan ets *abonats*. Lo qu'es avuy, no romandra pex a la má.

Es sol s'en puja mentres tant, y comensa a torra aquells contorns escarransits. Trèt de sa dotzena de pescadós a sa vorera, en llòch hey veuen un ànima.

S'arena mesclada amb pilòtes de má y escuts de sipia, blanquetja fins arriba a n'es tamarells: més enllá verdetjan escampats quatre pinotells que viuen per fòrsa, just mèstres d'escòla, fent compaña a quatre mates revellides que com qui pertenescan a ses classes passives; en tot alló no hey ha ni una casa, llevat de sa barraca esfondrada qu'habitavan es guardes des cordó, en temps de sa peste; devés ses Fontanelles hey veuen per tot lo redó bastonets y tròssos de caña amb pellerings negres qu'hey ha posats un cassadó de beguda; y en mitx d'aquella quietut, no més sénten ronca sa veu des corbs desenfeynats que fan tasta al ayre amb ses ales axampla-

des, com si fossen ets empleats de consums qu'are ha dexats cessants es nòstro Ajuntament.

Mèstre Mabre seguex pescant, calada y altre; però no li topa. Per prenderhi conhòrt, trèu sa castaña, li pega xuclada, torcantse es mòrros amb sa mànega, encen un xigarret, aplega es trastos, y s'en va cent passes més amunt. D'en tant en tant, pega uyades de través a n'ets altres pescadós que té més pròp, per veure si los va milló.

Ja's veu que vuy está de mala sòrt. Ses mudades de llòch se repetexen una darrera s'altre; y ell per axò nò pèrt sa confiansa. Qui'l veu, diria que's va fé apòsta per ell aquell adagi de «qui muda, Deu li ajuda.»

Devés les onze, li comparex un camarada: es *marxando* qui tresca per allá replegant lleña y estelles qu'ha trèt la ma, y cercant escuts de sipia per vendre a n'ets argentés.

—Bat sia Deu.

—Per a sempre.

—¿Qu'es, que tan matex topa?

—No gayre.

—Jò'u vatx prová diumenge passat una estona, y'm vatx avorri.

—Es pex no va menjadó.

—Fins qu'haurá plogut y haurá feta una rebumbada..... ¡Estirau, *hombre!* ¿que no veys es suro afonat?

—¡Ca! axò son tutes.

Moments de silenci. De còp, es suro pega una fonada llarga: Mèstre Mabre estira tot seguit, sa caña se vincla, y surt enganxat un esparray grós, lluent com una plata.

Quant ja'l té fòra de s'aygo, que va a posarli ma, es pex pega una revinglada, té sa sòrt de despescarsé, cau demunt ses roques, fa quatre couetjades, y torna botá dins s'aygo.

Es *marxando* fa un *clau*. Mèstre Mabre tira sa caña a un costat y s'esclama tot rabiós:

—¡Fés uy es pex, y sa *cañeta* des pex, y sa mare, y qui l'enconá, y qui li va dí *rò'o!*

Trèu sa castaña, y amb un xislet, l'arriba a mitjan llòch, devant es *marxando*, sense dirli si gusta.

Còm à per cerimònia fa unes quantes calades més: no agafa res, aplega y ja's partit cap à sa taverna de sa Torre rodona.

Es sol ja marca en punt de mitx dia; no hey ha qui l'aguant per dins aquell arenal, abont es peu s'hi enfoña fins demunt es turmell; y Mestre Mabre que heu compren axí, fa via lo que pòt, y s'en va à posarse à s'ombra.

Totduna qu'arriba à sa taverna, se destira des *jèch* per dessuà; pòsa un taburet à la fresca, s'hi assèu y arregla sa giña.

Llavò trèu es cantó de pa moreno; s'hi fa posà un cèntim y mitx d'oli, clava ses dents à un pebre de cirereta que l'amo li regala, y voldria el vésseu roegà; ni el Rey dina milló.

—La má fa *talent de menjá*,—el sentiriau que diu, amb sa boca plena de pambòli.

Amb aquell tascó de pa, y amb mitx *avmut* de vi devall es guardapits, Mestre Mabre s'ajèu en terra à s'ombra, amb so *jèch* per capsal, fuma es corresponent *fiden*, fa uns quants rots de couent, y roman adormit còm una rabassa, amb uns roncós que fa, que pareix impossible que no li fassan es carcabòs malbé.

No s'en tem, y còm se despèrta, ja es mitjan decapvespre. Una guitèrra l'ha despèrt: qui la rapa devòra es portal, es aquell cassadó de beguda que també ha tocat comparació.

Mestre Mabre s'axeca fent estiraments; tot adolit de gèure en terra, destapa sa panera y acaba d'esgota sa castaña per llevarse es mal gust de s'oli.

Amb axò, s'entregan es marxando y un parey de trencadós amb sa pipa encesa y sa camisòtla demunt s'espata, mànigues llevades.

Mentres l'amo los ne mesura *una de totes-herbes*, es cassadó rapa fandango y altre, y amolla cansons per l'estil:

Una triga y un llavó

Y un escarebato blanco

Jugavan à truc y fló

A la sombra d' un barranco.

—Truch y fló has dit? que l'armam?

—Ja está fet, vaja, vaja.

—L'amo, treys ses cartes y sa tauleta.

—Jò y tú anam, Colau.

—Cerca companero, Pep. ¿Mestre Mabre, que feys hu?

—May m'han tocat, que no haja ballat.

—Vaja, *señores*; jò les fas. Escapsa. Colau. Va es beure y sa rostilla.

Y es quatre camarades s'assènen, dos à dos, y comensan sa partida. Durant mitja hõra, no sènten altra còsa més que:

—¡Envit la falta.

—¡Truch! retruch!

—*De mi flor.*

—Sa méua fa el resto.

—¡Dali terra à n'aquest cep!

Y còp demunt sa taula, que n'hi hauria per pelarse es núus des dits, si no fos que ja hi ténen *quèll*.

—Tira, Colau.

—Vina à mí, no temes.

—¡Tres envits! no prendá, no.

—¿Que no prendré? per purga. Vuy.

—Treu es mòro.

—Trenta dos.

—¡Ah, Colau! jò 't fas la lley: trenta quatre.

—¡Duys concèrt, l'amo! duys *pretólio*!

Y truy, y riayes, y colsos alts, y bònes xuclades de pipa fins à mitj hõra de nit.

Llavò s'escampa s'esbart à pòch à pòch. Mestre Mabre, mitx tèrbol de beure y de juga, se posa sa caña, es salabre y sa panera à n'es coll, y pren soleta cap à Ciutat.

Còm es en es Carnatje, se troba amb sa dona y ets infants que li surten à camí: *ella*, amb sos caxals ben esmolats.

—¡Ja 't poríem ell espera à can Sidoró! Mira, no la m'has feta que no la 'm pensas. Meem es pex..... ¿Y que no 'n dus gens? ¿Y ets tú qui bravetjas tant?

—Calla, y no 'm maretjes, cotorra, que ja hey estich qui basta.

—¡Eley! de juga y fé la *tuna*. Meem es tres quartillos que t'en has duyt.

—Calla, 't dich, y no 'm recapitoletes, que no estich per axò.

—Mirau! y jò més beneyta, que t'ho comport. Ja m'hi tornarás envia à comprar pel. Més valria m'ho hagués menjat de vuytenes.

Ell cremat, calla y la dèxa conversá. No més un pich ha marmulat entre dents, qu'ella no l'ha sentit:

—¡Ja sabrás tú per quin fi es creat l'hòmo, en arriba!

Es menudet plora, que no vol caminá pus, quant son devant es Portitxòl. Sa mare li pega quatre batculades, y el se carrega en es bras.

A sa porta, es *punxa* signantli sa panera li demana a ell:

—¿Hey ha res de pago?

—Sí, (respon ella) ja poreu poñí; pujau aquí dalt, y veureu Barcelona.

D'aquesta manera, plens de pols y de suó, cansats y mòrts arriban a Ciutat.

Encare no entran dins es carreró, y *Madò Coriosa* que sèu prenguent la fresca en es portalet, còm si sabés la feta des pex, comensa à crida, afiscnantse amb veu de cap de nas:

—¡Tancau es moxos!!

S'en entran dins ca-seua, sense dí bona nit à ningú. Encare no han encés llum, comensan es veynats à sentí rahons y paraules qu'escorxan ses oreyes, y à pòch à pòch, crits y flastomíes, y plòs de infants y truy y desvèri.

¿Sabeu qu'es tot allò?

Quadro final: Mestre Mabre qu'atupa sa dòna.

RAFAEL MÚJOL Y SART,

de Son Sardina.

¡LLADRES!

Qui no rōba no du roba.

En llòch del *setè precepte*, El Mon, y amb axò té vòt, Ha escrit un'altra recepta Que diu: *Aferra qui pòt*.

Altre temps, sols se robava Amb un trabuch en sa mà, Per si acás se rebei-lava Es qui anavan à ploma.

Ara's fa d'altra manera, Sense trabuch ni renou; Y axò es una gran dressera Des nostro sigle denou.

Altre temps sols succhia De nit en mitx d'un camí; Ara's fa de bell de dia Y ningú hey té res que di.

Altre temps es lladres eren Gent pòbre y molt *ignorant*; Are es *sabis* que més t'nen Son es qui roban devant.

Altre temps n'ava à presili Es lla lre qu'era atrapat; Ara li donan auxili Y passa per hòmo honrat.

Qu'es lla lres de casta gròssa, Es lladres de qui fa fé Van à lloure y en carròssa Perque son *lladres de bé*.

Sa lley es de tereñina Que sols atura es mosquits; ¿Qui no enten sa pantomina D'agafa es lladres petits?

Lector amich, no t'esmusses Si d'axò t'en parl tan clá, Que tant com de mata pusses Hey ha mò los de robá.

¿Veus aquell qu'are administra Sa casa d'un gran señó, Y dú embuyat es registre? Es que li buyda es serró.

¿Veus aquell qu'à sa romana Quant pesa li fa callet Y à n'es compradós engana? Ydò, es un lladre conlret

¿Veus aquell que se passetja Cap alt y tan ufanós Y d'escrupulós bravetja? Dins Ceuta no n'hi ha dos.

¿Veus aquell qu'à una oficina D'escrivent esta empleat Y compra egos y berlina? Lo que gasta heu ha saupat.

¿Veus aquell que corre y tresca Embolicat en deù plets, Y en terra y tot sempre pesca? Es un lladre des més llests.

¿Veus aquell señó qu'amb maña A n'es sèus trabayadós Es jornalet los escaña? Es un lladre des pitjós.

¿Veus aquell nebot que frissa De dú dòl per entra hereu Y amb *pagarés* s'empastissa? No més rōba tant còm deu.

¿Veus aquell que sa veu alsa Quant reb un cèntim dolent, Y ell gaudi amb moneda falsa? Es un lladre molt decent.

¿Veus aquell vago d'ofici Qu'en temps de votacions El fan *còsa de jostici*? ¡Lladre! y dexet de rahons.

¿Veus aquell mestretxo ase
Qu' amoxa es parroquians,
Futx de feyna y vol fé vasa?
Creume que fa jóchs de mans.

¿Veus aquell qu' es un crostera
Empleat de mala mòrt
Y es fa rich à la carrera?
Amb ses ungles rapa fórt.

¿Veus aquell que pren peñora
Dexant à n' es vint per cent,
Y may diu sa pecadora?
Es un lladre impenitent.

¿Veus aquell que tant cabila
Negociant del dineret
Y rondetja una pubila?
A paupá es dot va cap dret.

¿Veus aquell que 's descapdella
Contra es clèro fent espants
Y té sa cara d' arpella?
Tot quant té heu pillà à n' es Sants.

Y, en rudes! no acabaria
Si hagués de dirte quants son
Es qui en s' Art de Pilleria,
Corren y volan p' el mon.

Tothòm sab es séus miracles,
Y los signan amb so dit;
Emperò ells, sense obstacles,
Roban de dia y de nit.

Que avuy en dia ja es cosa
Tan admesa y tant corrent,
Que qui no roba, s' espòsa
A fé un papé dolent.

Y amb axò de teu y meu
A tal punt hem arribat,
Que qui no mes vol lo séu
Es un lòco rematat.

S' hòmo just que s' aconhòrta
Amb lo séu, té mal conhòrt;
De còp serà lletra mòrta,
Sens tení ahont caure mòrt.

Que dins ciutat o dins vila
Veym exemples molt sovint:
Roba es lò que més s' estila;
Honra son dobles de vint ...

Però aquesta honra envilida
Que à n' es lladres dona el mon,
Creume, lector, sempre crida:
«¡Son richs! però ¡Lladres son!»

UN ROBAT.

FESTETJADA PAGESA.

—¿Qui es que m' estira sa truñella?
—Jò no som jò, Tonineta.

—No poria essé altre. ¿Que 'm volías
fé un núu à sa coua, Sion? ¿y còm per
aquí?

—¿Axò 'm demanas? T' he vista que
venías de sa font; y amb quatre bots,
vatme t' aquí, per aydarte à du sa gerra
y dirte quatre paraules dolces... Venga
es viatge. ¿Y encare es sògre que m' es-
pera essé, va tan enfubiolat amb en
Llosco?

—Fiet, no t' ho creuràs: no hey la
qui ley trèga des cap; y sempre trèu
contes y contes, y diu que sa séua terra
de Son Vindango, qu' esta ran de sa
qu' hey tens tú, pot trèure cada any
dessèt lliures més que sa teua. Jò li fas
el tèrs, y segons es meu conte no més

li guaña de quatre duros de plata; y ell
s' enfada, y s' aferra amb ses dessèt lliures... y ja 'u veus...

—Però, ¿y que no reparau qu' es un
pòch corbo? per cent durets d' or no vol-
ria essé còm ell.

—Mon pare sol mirá si sa terra té
bona presència.

—Y tu, à lo que vetx, també tiras re-
leta... ¡mira qu' heu sou estrets!

—¿Axò 't pensas? Encare que 't goñas
de trenta lliures de trèta en Llosco, no 't
dexaria à tu per ell.

—¿Y si 'm goñas de coranta ò de cin-
quanta que farias?

—¡Foy! lo que dius ja veus qu' es
moltet; però... sia com sia, à tu 't vuy
bé, y à ell no. ¿Y are de que rius?

—No sé que tench dins sa sabata.

—¡Ela! no abaxes tant es cap, que
n' estich escalivada.

—¿Perque heu dius?

—¿Que fas es desentés? ¿No 't recòrda
qu' una vegada, amb escusa de posarte
bé una sabata, me besares sa ma? ¡Còm
si jò fos el Bisbe ò capellá de missa noval!
Quatre pichs m' en he confessada, y
m' en daren una *repolsa*...

—No t' enfats, Tonineta: jò no 'u vatx
fé ab *mal fèl*.

—Es que jò no vuy aná à veure en
Baña-verda.

—Ni jò tampòch.

—Vuy ana al cèl jò.

—Y jò també, en que el dimòni en
pas. Bastaria que tu hey fosses...

—¿Y si jò no hi fos, que no hi vol-
drías ana?

—No 'm fasses dí un desbarat; però 'm
parex qu' el cèl, sense tu, no 'l trobaria
tan alegre.

—¡Ah beneyt! qui té Deu, heu té tot.

—¿Sabs si jò ara el tengués! no més
li demanaria coranta lliures més de trèta
que lo que té en Llosco, y un ruxat
d' aygo à *telabaxons* fins que tenguéssem
una sahó ben acorada: qu' estam per-
duts, y tot se mor de set, y en vení un
pòch més envant, ni podrém beure.

—Estemps mos fa la contra de bon
de veres; y mon pare ja té gastades dues
dobles de vint en pesa que tenia esto-
jades; y de s' enfado n' ha tirades dues
malalties, còm veu que no cohim res, y
hem de paga còm si tenguéssem ses
añades millós del mon.

—No m' en parles; que n' hi ha per en-
fada un Sant, quant y més una criatura.
S' altre dia se moteljava si mos allibera-
ria es *pagos*.

—No 'u cregués, Sion.

—Mestre Tomasét, s' afeytadó, que
sab més que quatre escolans y es hòmo
de gran parola, deya anit passada lle-
gint es diari:—«Es segú que mos allibera-
raa es *pagos*, ò mos donan... pens que
digué *mòros d' oratori*.» Que mos fassen
franchs, no 'u creuré may; y en tant se
veu que 's donan préssa à fermos pagá,
y ja volen fé gastos; però si al manco
mos donassen *mòros d' oratori*, tant si

fossen blanchs còm negres, que de tals
mòros jò no n' he vists may, mos cau-
rian ben rebé, ¿eh?

—Axò que dius no 'u entenç. Lo que
sent dins es meu cò es que, si Deu no
alsa la ma, mos xuparan tota sa llacó; y
es qui ja estan dessustats de tot s' en
van à Algé carreró fet. A nòltros pòbres
no mos queda altre remey; de pensarhi
tench una pena... y mon pare qu' es tan
veyet... y la ma que li fa una pò... Si
mos n' hem d' ana à Algé, s' hi morirá...
s' hi morira, y romandrè sense ningú...

—A mí 'm tendras sempre, Tonineta.
No plors, que 'm fas encendre sa sanch.
Quant un hòmo veu que fa tres añys que
no cohim res, y que si no fos per axò,
ja estariam farts de essé casats, y are no
tenim feyna, ni aygo, ni res nat del
mon, y encare mos fan pagá més *pues-
tos* qu' el dimòni... ¡re-mil gotes!...

—¡No fletomes, Sionet! estich ret-
girada.

—No 't retgirs, que no 's res: un pòch
d' enfado y res més... ¿veus còm rich?

—Paciencia, y comenarho à Deu. Diu
mon pare qu' es un castich merescut,
qu' el mon está tudat, qu' hey ha massa
dolentia, y molts des qui mos haurian
de dona llum mos donan fum, y no fan
tracto bò.

—Per axò no plou. (*)

—Mira, Sion, Deu es bò: y jò tench
promés, si plou, un saltiri à totes ses
Mares de Deus que sé, y un y tot à sa
nòva de Fransa, que diuen que fa tants
de miracles.

—¿Que no veus, dòna, que totes son
unes? y à mi no 'm véngues amb Fransa
ni Franses... la Mare de Deu de San
Salvadó es es méu fórt.

—¿Y qu' es milló que ses altres?

—Ni 'u sé, ni 'u vuy sebre; però, ¡que
vols que 't diga! la tench més per ma, y
li he posada més devoció, d' ensá que...

—¡Ay! mon pare qui vé; da 'm sa
gerra, y adeu, Sionet.

—A reveure, Tonineta.
L' AMO DE SON CAPAMUNT.

XEREMIADES.

A lo que 's veu, hey ha una mala fi
de lectors de L' IGNORANCIA que ténen
pòques feynes, y los ne pren allò de
«qui no té maldecaps s' en cerca.»

Heu deym per aquells que ja fa estona
que mos fan es cuch de s' oreya malalt,
demanantmos que los posem gerogli-
fichs, endevinayes, semblances y altres
vuyts y nous que fins are no mos havian
passat p' es cap.

Y en prova de que no demanan cap
cosa de l' altre mon, mos fan repará (y
ténen rahó) que no hey ha cap periòdich

(*) Aquest article estava escrit abans de ploure.

alegre que no'n pos unes quantes d'aquestes menudencies.

Ja que tan encarats hey estan, per axò no mos barayarém; y desde aquest número los donarém, sempre que caurà bé, sa tan desitjada raccioneta de *Porros-Fuyes*, y que los fassa bon profit.

*
**

¡Envant anam, y vengan periódichs!

Un, just un mos ne mancava à dins Ciutat per fé dotzena, y sino, contau: Es *Diari de Palma gròs*, es séu *fiy petit*, s' *Isleño*, s' *Anunciadó*, l' *Opinió*, es *Demócrata*, es *Porvenir*, es *Magisteri*, es *Bolletí Oficial*, es *Bolletí Eglesiástich*, y per afegitó, L' IGNORANCIA.

Are mos n' ha comparegut un de nou, que mos fa sa dotzena: *El Mosquito*, que dissapte passat pegá sa primera volada.

Benvingut sia, si vé per bé. Gracies de s'aferrada pes coll; y.... no res, en qualsevol cosa, ja'u sab. Molts anys, y gròssos, y alèrta à xupá sanch dolenta.

*
**

Casi no passa dia que no rehem cartes, ò glòses, ò xeremiades, contra s' Ajuntament.

Advertim qu' hem pensat no publicar ni es deume. Massa té que fé s' Ajuntament nòstro (¡pobret!) en mitx d' es séus acreeós que'l petxucan, d' ets empleats qui no cobran, d' es deutós qui no'l pagan, des diaris qui l' atupan, un poñint per un vent, s' altre pe s' altre, aquest qui s' en riu, s' altre qui l' ha mapat...

¡Heu vist lo que fan es toreros à un hòu, quant ja té s' espasa dins el còs, y ja no hi veu de cap bolla? Ydò, un cas igual.

¡Ala, dexauli fé un alé! tant de Pere vol dí ase.

*
**

¿Sabeu que goñaréu amb tant de poñiró à s' Ajuntament? Qu' un dia es *baxos* y ets *alts*, grassos y magres, tots perdán s' humó y sa paciència, farán sa vara bocins, se despenjarán ses patenes, y dirán: *Ahí queda eso*.

A veure, de tots es qu' are el pessigan y el puñen, que surta à ròtlo aquell qui se voldrá encarregá de vestí es mòrt.

Una cosa es toreyá, y s' altre es mirarshó desde es *tendido*.

—¿Eh, señós de la Sala?

(Are ja'n sent uns quants qui diuen: —¡Ben parlat! Dau heure à n' aquest hòmo: de dos y rollet.)

*
**

¿Fa molt de temps que no heu estat à sa llibrería den Miquel Roca, en es Born?

Ydò passaune, y veuréu are qu' está de bé: qui l' ha vista y la veu, no s' assembla de res.

Hey trobaréu llibres de tota casta: y

un cas que no hi fos aquell que cercau, sempre el vos comanaran apòsta.

També vos dexaran llibres per llegí à ca-vòstra, pagant casi no res. ¿Que més voleu?

*
**

S' altre dia de pagés, una doneta va anà à cercá en es cementèri un cap de mòrt, per *necessari*.

¿Y may diriau de part de qui? Ydò, de part d' una pentinadora.

¿Va messions que'l volia per fé una provatura de tornarli fé cria cabeys?

¡El dimòntre son ses pentinadores!

*
**

Es Ciutadans ténen còses que fan riure.

Veuen un tròs de pagés aturat devant es mostradó d' una botiga, uys ubèrts, boca badada; y se burlan d' ell, no més perque s' admira d' aquelles còses que may havia vistes.

Un hòmo s' engata y fá alborot; un municipal el s' en mena à n' es Caputxins, y ¡vat' allá cinquanta ciutadans que li corren derrera!

Y llavò s' enfadan, en demanarlos si no han vist ases volá may.

*
**

Alguns propietaris de viñes, que no creuen en sa Filoxera, y que per axò no son anats à sentí ni una sola conferencia, asseguran qu' à n' es réms d' enguañy, per essé bons de tot, los haura *faltat un' aygo*.

¿Y à ells?

*
**

Un des diaris de Palma, donant conte de sa sortida del *Mosquito*, deya amb tota bona fé que *còm que li aparegués* qu' aquest periódich venia per censurá ets actes de s' Ajuntament, y que s' estampa que duya, representava alguns Concejals y sa música de la Sala.

¿Vol dí que *còm que li aparegués*?

Axò es còm aquell que li deyan qu' era catalá, y contestava:

—*¿Am ba que me lu ha conusidu?*

*
**

N' Hermann y en Frizzo no venguéren de bades: han dexats entre nòltros dexebles tan aprofitats amb axò de jòchs de mans, que ni es *bassinets* de les ànimes respèctan.

Y sino, qu' heu diguen ets escolans de la Sèu, de Santa Eularia, de la Sanch y de Sant Francesch.

*
**

Qualsevol sia qu' haja mesté una moxa (*guardacanton*) de pedra viva, que vaja à n' es carreró des Banch de s' òli, y en trobará una arrancada des séu llòch y que ja fá dies que jèu à su'llà quieta y tranquilament, sense que ningú li deman de nòves.

Qualsevòl la s' en pòt dú sense escriupol; tan matex no la tornan posá bé, y axí còm está, no fa més que nòsa.

*
**

Un article titulat *La música en China*, qu' ha copiat s' *Isleño*, conta qu' un músich majó d' aquell país deya: «Cuando yo toco mis piedras sonoras, sea con dulzura, sea fuertemente, los animales más feroces saltan de alegría. *Y reina la buena inteligencia entre los altos funcionarios.*»

Ara més que may comprenem perqu' es que s' Ajuntament s' ha feta una música just apòsta per ell.

Per amor de Deu, señó Capó, no's descuyt de repica sovint, sovint *las piedras sonoras*. Ja veu qu' es necessari còm es pa.

PORROS-FUYES.

GEROGLIFICH.

S A J
1
T Amen T
T CCCC Y
BANDA

DE

Setembre A Novembre.

SEMBLANSA.

¿En que s' assemblan molts de Municipals de Ciutat à n' ets elefants?

(Ses solucions dissapte qui vé, si som vius.)

ENDEVINAYA.

¿Qu' es axò?

Un abre que fa sa fruyta
Més petita qu' un ciuró,
Primé es verda, llavò es gròga,
Llavò negre just carbó;
Ets atlòts, à temporades,
S' en umplen es butxacó,
La xupan, y llavò tiran
Es piñol amb un canó.

(Sa solució, dia 30 de Febré. Però d' aquí à llavò, à tots es qui l' endevinarán, L' IGNORANCIA, «que no perdona gasto ni sacrifici», los donará es títol d' *Ignorant de Mèrit* y tractament de *Voce Beneytura*. Are, cabilau, si trobau qu' heu paga.)